

Na tihem in na skrivnem.

Sličica - Spisal *Kancijan*.

„Še en očenaš za neznano dobrotnico...“ Tako je sklepal Lovro Sirnik že par dni svojo večerno molitev. Bila je kratka, preprosta in otroškovdana. Za štirimi očenaši je sledila zaupna izročitev v Marijino varstvo...

Sedaj pa je molil vsak večer pet očenašev.

Da mu ne bi duša pri molitvi zašla na nepoklicane poti, jo je priklenil z vsemi mislimi in željami na kako sveto stvar, iznad katere so drhtele njegove prošnje pred obličje najvišje Dobrotljivosti...

Pri prvem očenašu, ki ga je molil za svoje drage, se je spomnil lahko izmed temnih, napol vlažnih kotov naprej nagnjenega svetega razpela. Tudi oljikove vejice ni smel prezreti.

Pod tem križem na nizki podnožnici je navadno klečala njegova mati pri vsakem rožnem vencu.

Nekdaj ji je med „Apostolsko vero“ priletel oljikov listič na srebrne lase. (Zastareli prah ga je odjedel od vejice.) Starica tega ni zapazila. Lovro pa je videl in po molitvi je pokazal listič materi.

„Morda je prišel povedat, da bo skoraj hladni mir objel mojo sivo glavo“, je brzo odgovorila in zadnjo besedo precej pomenljivo zategnila...

Pri drugem očenašu se je vestno zatopil v veliko, dragoceno sliko: „Kristusa pokladajo v grob...“ Ta slika je visela „Pri Botrovih“ na srednji steni prostorne in svetle sobe.

V ta božji grob je skril Lovro vso svojo dušo globoko, globoko...

Ustna so že šepetala „amen“, ali njegova duša še ni mogla, ni hotela iz groba.... Siloma jo je moral dvigniti sam, a še potem se je par hipov mudila pri svetih, kraj groba stoječih osebah. Marijino obličje je bilo navdahnjeno s posebnim sijajem. Neizmerna žalost nad izgubo Sinovo, živa vera v nje-

govo veličastno vstajenje, veselje nad odrešenim in očiščenim človeštvom, nadzemeljska ljubezen — vse se je spajalo na obličju Gospodove ponižne dekle v izreden sijaj lepote in soglasja.

Tretji očenaš je veljal domačemu župniku „gospodu Šimnu...“

Sam spomin na župnišče in poleg njega sanjajoče cerkvice je porajal Lovru mnogo pobožno čuvstvo. Saj so mu odondod prisekali najlepši žarki one neprecenljive dobrote, ki vidi v našem življenju poleg zemeljskega tudi višji nadnaravni namen...

V četrtem očenašu se je spominjal svojih prijateljev in sovražnikov.

V duhu je gledal Kristusov kip v naravni velikosti, kakršen stoji v ljubljanski nunski cerkvi na listovi strani. Vsa Zveličarjeva žalostna zunanost kliče: „Ecce homo...!“

Prijatelj Lovro ni štel dosti. Ali kadar je stopal po ulici v ponošeni obleki mimo skrbno zlikane in potratno opravljene gospođe, tedaj je videl na nešteti obrazih ošabnost in prezirljivost, tedaj so ga skleli brezsrčni pogledi v mlado dušo...

To so bili sovražniki, katerim se je zameril zaradi svojega nedolžnega in pohlevnega siromaštva.

Dà! Lovro Sirnik je bil siromak in vrhu tega še dijak. Letos je že prebiral Homera, to se pravi, bil je petošolec. — Molitev in majhna ustanova, s katero je komaj plačeval stanovanje — sta bili brvici, ki sta ga vodili do brega boljšega življenja...

Ali ti dve brvici bi se že davno prelomili, da jih ni na tihem in na skrivnem podpirala druga večja moč...

Na tihem in na skrivnem, kakor oživlja stvarnica vse stvarstvo v mlademu letu!

* * *

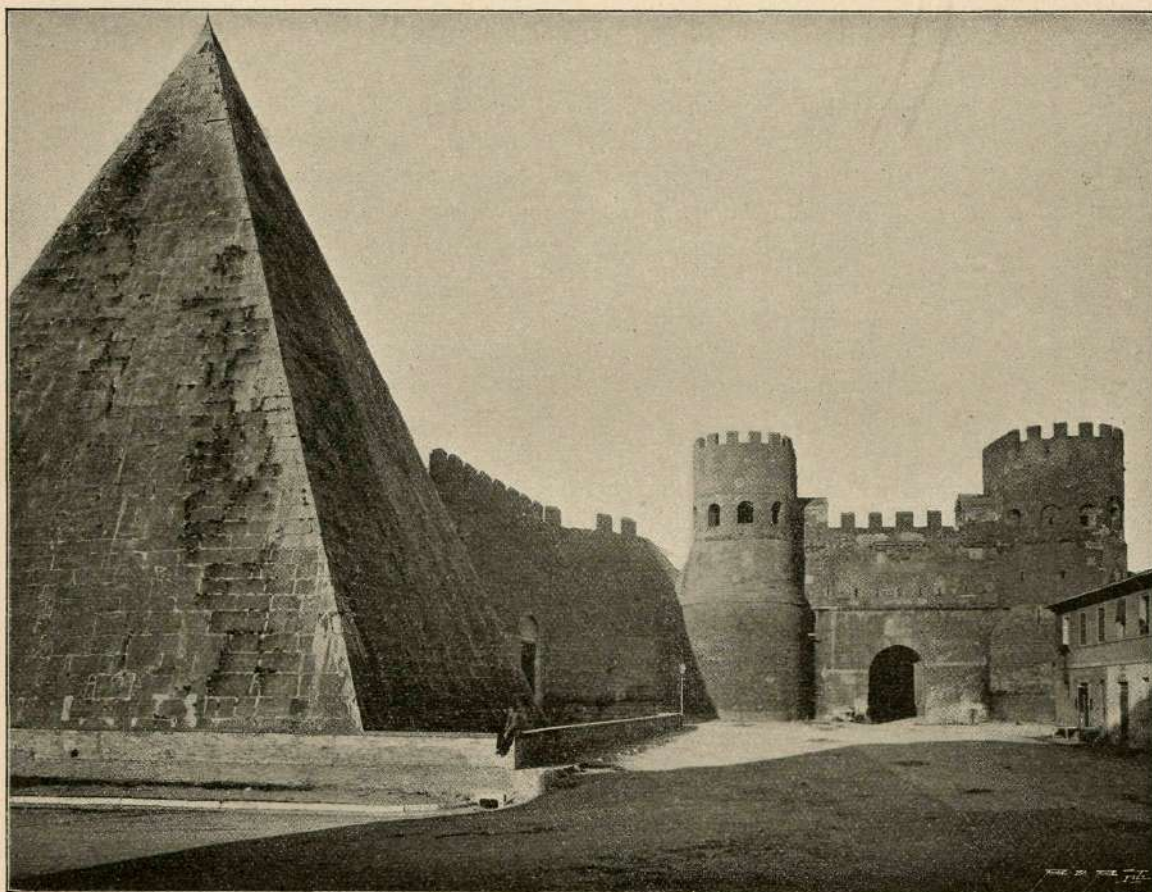
V torek popoldne je bilo.

Sirnik je hodil bosonog po sobi gori in doli ... Na zapečku so se mu sušili črevlji, na železnem oklepu kraj peči pa so visele nogavice ...

Zjutraj je bil v šoli. Po precej dolgem, plundrastem potu si je premočil že parkrat zakrpane črevlje ...

pripet ozek čoln. Rada bi ga bila odnesla ali vsaj napolnila z vodo in potopila. Čolnič pa se je zibal in zibal, in čim silneje so divjali valovi, tem višje se je dvignil iznad reke ... O, potopiti se ni pustil ...

Lovro ga je nekaj trenutkov nepremično opazoval in z obraza mu je bilo brati, kako je nekaj premišljeval ...

Porta s. Paolo s Cestijevo piramido v Rimu.

Včasih je postal ob oknu in gledal mimo-gredoče. Skrbno je vsakega pogledal zlasti pod noge ...

„Vse močno ... dobro ...!“

Ali vmes je pricapljal tudi kako revše v raztrgani, z nerodnimi cunjami oviti obutvi, če je bila to sploh obutev ...

„Solamen miseris ...“ je pomislil dijak.

Onkraj pota pa se je valila umazano-zelenkasta Ljubljana. Od časa do časa je drzno zapljuskala proti bregu, kjer je bil

In planil je izpred okna z veselim skokom in polglasnim žvižgom. Navadno je zažvižgal takrat, kadar je našel srečno misel ...

Nekdo je potrkal.

„Prosto!“

Potrkal je vdručič.

„Prosto!“ je zavpil Lovro bolj nakratko in se bližal k vratom, da bi jih odprl sam. Prišlec ga je prehitel.

V sobi se je pojavil napol gosposko oblečen mož srednje postave in srednje starosti.

Na suhem, rumenkastem licu so vzbujali največjo pozornost debeli, črni brki. Predstavil se je — da bi se priklonil, ni uvidel nobene potrebe...

„Prosim! Ali niste vi Lovro Sirnik, petošolec?“ V mislih pa si je pristavil: Hm, kaj treba vprašanja!

„Sem!“ je pritrdil dijak.

„Po naročilu neke gospe sem vam prišel pomerit nove črevlje...“

„Meni? Nove črevlje...? Kdo naj jih plača?“

„Nič ne skrbite! Jaz bom storil svojo dolžnost, in drugi bodo storili svojo...“

In že je potegnil iz žepa dolgo, ozko zavito papirnato merilo.

Lovro se je še vedno branil.

„Ne bodite tako nezaupni!“ mu je prigovarjal črevljar.

„Ko bi vedel, zakaj in kako...“

„Nogo na stol in stvar je pri kraju!“ Mož se je malce nasmehnil, a v tem smehljaju se je skrivala trohica nevolje.

Lovro je položil nogo na stol.

„Čakite! Skoraj bo bolje, da si oblečete nogavico, sicer se lahko umerim...“

Nogavico! Križ božji! One tam pri peči niso več nogavice...

Poklical je gospodinjo iz drvarnice, kamor je tekala nešteto krat na dan sedaj k puticam, sedaj po drva ali po peteršilček, ki je zelenel v majhni, leseni gredici...

Predno je gospodinja poiskala nogavico, je morala biti nje radovednost gledé novih črevljev popolnoma utešena.

In ko je črevljar po dovršenem opraviilu že odhajal, mu je še vedno skrbno priporočala, kakor bi šlo za njene groške:

„Pa trpežni naj bodo, trpežni! Pa ne preveč gosposki!“

Črevljar ji je obljubljal in zatrjeval na vse mogoče načine.

Lovro pa je premišljal, odkod mu je poslalo nebo to nepričakovano dobrotnico... Naposled je opustil brezuspešno premišljanje in od veselja je skočil po razoranem podu. Stara skrinja je svarilno zahreščala nad njim, ko se je zaletel vanjo...

Lovro navadno ni sanjal ali vsaj zjutraj se ni vedel spominjati nobenih sanj. Tisto noč pa je šetal po asfaltne mestnem trgu v lepih, svetlih cipelah... Te sanje je gospodinji najmanj trikrat povedal.

Gospodinja je že odpirala usta. Mladenič je pričakoval razlagalnih besed — a bilo je le široko zehanje, le zehanje...

V četrtek zjutraj, ko Lovra ni bilo pri domu, mu je prinesel neki deček dvojno zimsko perilo, dva para nogavic in gorke, pavolnate rokavice.

Vse od tiste nepoznane dobrotnice.

* * *

V soboto popoldan je sedel Lovro sam v sobi in bral Erjavčeve „Živali v podobah“. Z zanimanjem je prebiral zlasti to, kar je imelo kaj zimskega značaja: opise belega medveda, sive vrane, ščinkovca in sinice.

Napol žvižgajoč, napol sikajoč je ponavljal pri zadnjem opisku živahno kitico:

Fuj, fuj, cicifj,
kljun umij,
ter dobiš,
več ko miš — —

Prirodoznanstvo je bilo Lovru najdražji šolski predmet, sinica pa menda zaradi prikupljive šegavosti najljubša...

Fuj, fuj, cicifj
kljun umij...

Petje je utihnilo. V sobo je vstopil črevljar. Dobro je vedel, da njegovo delo nima bolj potrebnega naročnika, nego je dijak Sirnik. Nemudoma mu je dogotovil črevlje in nemudoma mu jih je prinesel na dom.

Za njim je prihitela gospodinja. Bila je pri sosedih, kjer sta se menili in ugibali, katera številke bi utegnile danes zvečer „priti na Trst“.

Črevljar je odvil obutev iz črnkastega, debelega papirja.

Lovro si je obul en črevelj, drugega pa je vzela gospodinja v roke. Z nohtom je potegnila po usnju par značilnih potez. Hotela je s palcem upogniti podplat. Ali je bil palec preslab, ali podplat premočan — trud je bil brezuspešen.

Črevljar se ji je ironično nasmehnil.

Ženica je zapazila ter zavrnila nasmeh: „Veste, moj rajni mož je vedno tako previdno preizkušal...“

Pri slednji, količkaj važni stvari se je v potrdilo sklicevala na dragega rajnika... Sevé, mrtvi ne morejo ničesar zanikati.

„Ne bojte se, mamka! Trpežni so, trpežni!“ ji je klical mojster, kakor bi se res bal, da ne iztakne starica kakšnega nedostatka...

Lovro se je prestopil par korakov v novem črevlju, ki je lažno zaškripal. In v dno srca je segel po iskreno zahvalo ter obsipal ž njo prijaznega mojstra. Prosil ga je, naj izroči tudi neznani dobrotnici njegovo presrečno zahvalo; naj ji naznani, da je dijaku pri vsej hvaležnosti najtežje to, da ji ne more sam z živo besedo izraziti globokega spoštovanja. In v svoje nekdanje prošnje bo vpletel tudi njeno večno srečo, zakaj časne ji, kakor je videti, nebesa niso odrekla.

* * *

Kadar je Lovro zjutraj vstal, je navadno vstala ž njim tudi tiha nezadovoljnost. S temnimi slikami mu je dražila srce, kakor bi to srce ne smelo pozabiti puste vsakdanjosti drugače kakor v sanjah. V nedeljo po tisti soboti pa mu je vesela misel na nove črevlje prepočila vso nezadovoljnost.

Po šolski maši je zahrepenel po domu. Bil je eden izmed tistih, ki je rad delil veselje z veselimi, pa se tudi žalostil z žalostnimi, če je bilo treba.

„Jaz grem domov!“ je naznanil gospodinji.

„Tako?“

„Najbolje! Sedaj je pot še zmrzla, še suha. In ko bo na večer vnovič zmrzla, se vrnem nazaj.“

Poldrugo uro od mesta je ležala prijazna vasica. Od neke strani, kjer ji ni branil hrib, je gledala celó v mesto, pa ni videla drugega nego par visokih zvonikov. In kadar je plaval veter nad visokimi strehami, tedaj so klanjala po vasi vsa drevesa svoje vrhove in vršičke, kakor bi odgovarjala na pozdrav, ki je prihital z mestnih cerkvâ... Če pa je še pritrkavalo tukaj in tamkaj, o, potem je zvenela soglasna pesem in ni bilo težko uganiti, komu so jo izročale sape...

V to vasico se je napotil Lovro... In nalašč je krenil po daljši poti skozi gozd. On je ljubil zimsko naravo.

Kolika krasota! Vsi milijoni vejic so se oblekli v belo obleko. — Vrana je sedla v vrh na samem stoječega drevesa in posipala je Lovra z minljivimi biseri, ki so odleteli s pripognjene veje. Po suhih bilkah je viselo vse polno ledenih kristalov: sapa je po noči vela le od ene strani, zato so se obesili vsi le na eno stran... In omahljive, dolge bilke so se izpremenile čez noč v biserne grebene.

Ne, zimski gozd ni mrtev. Povsod le spi življenje, povsod brsti upanje in sicer upanje, ki še nikdar ni prevarilo... Sanjaje o tem se je bližal Lovro domu. — Še enkrat je pogledal gori v vrhove, kjer je rahel veter zibal milijone zibelk, v katerih so počivali otročički cvetne pomladi.

* * *

Sicer je bila domača soba taka, kakršno je bil zapustil ob novem letu, le nekaj se je izpremenilo.

Na nizki postelji je ležala mati — — Poleg nje na stolu je stala steklenica vode in dvoje drobnih homeopatičnih stekleničic...

Lovru je nekaj stisnilo srce.

„Moj Bog! Bolni so!“

Ženico je ravno božal lahen sen. Drobnogubane, stisnjene obrvi so mirovale v zatemnelih, uglobljenih očesnih jamicah. Da so bile te drobnogubane, zaprte oči kakor pepelnati kupci, pod katerimi ne tli nobena živa iskra več, Lovro bi se izjokal do zadnje solze.

Ali bile so le kakor oblaki, za katerimi se je skrivalo gorko solnce materine ljubezni.

Od zunaj se je začul pritajen, drgetajoč ropot. Sestra je prinesla škaf vode ter ga položila na razverženo vežno klop.

Lovro se je obrnil proti vratom...

Črevlji so zaškripali.

Kakor je bil včeraj fantič vesel tega škripa, tako in še bolj ga je bil tákrat žalosten.

Bolnica je napol odprla oči, zamižala in zopet pogledala jasneje in bistreje:

„Lovro! Ti si?“

S prijazno besedo in še prijaznejšim pogledom je hotela vsaj nekoliko zatajiti morečo bolezen, ki je bila tako vidno načrtana na vseh njenih obraznih potezah.

Sin se je pomeknil bliže k postelji. Izpraševal bi ... ali vprašanje mu ni hotelo na ustnice. Tolažil bi ... pa kako naj tolaži to bitje, v katerem je sam često iskal tolažil in čestokrat tudi našel mehkih, božajočih, nedosežnih.

Govoriti je morala mati.

„Kajne, ti si pa zdrav ...?“

Sin je prikimal. Tam ob oknu v kletki je zagrlila grlica, kakor bi se začudila nad bolničnim vprašanjem.

„No, to je prav! Kaj pa v šoli?“

„Zadnje dni se mi je vse na bolje obrnilo ...“

Hipna zadovoljnost, ki je razjasnila ženici voščena lica, je pričala, da se ji je izpolnila neka tajna želja.

Lovro je postajal veselejši in zgovornejši... „Morda ta bolezen vendar ni tako huda“, se je tolažil sam s seboj.

„Mati! Nove črevlje imam!“ A včerajšnje neskajljene radosti v teh besedah ni bilo več...

„Torej si jih vendar dobil!“ je brzo bolnica povzela besedo, ter malo privzdignila glavo. — Več ni vprašala.

Sinu se je zdel ta hipni molk in zlasti tisti „vendar“ čuden, zelo čuden... Zakaj ga ni vprašala: „Kje pa si jih dobil?“ Po njegovem mnenju bi bilo to najbližje vprašanje. — V domišljiji je družil in sklepal razne okoliščnosti iz nedavno minulih dni... Jasnilo se mu je — a zjasnilo se mu vendar ni. —

Minuta je potekala za minuto, ura je minevala za uro hitro, prehitro. Na domačem ognjišču gorí ljubezen najrajši, in kjer gorí ljubezen, tam ni dolgočasnosti, puščobnosti... Tudi takrat ne, kadar jo obletava žalost ali bolezen, ali oboje obenem... Če prhutajo netopirji, zato jasna mesečina še ni manj milobna...

Lovro bi še rad preždel cele ure pri bolni materi, še bi poslušal zgovorno sestro, še bi pravil bratu o tem in onem. Ali mrak

je trkal na okna in klical dijaka v mesto nazaj.

Solnce se je potapljalo s krvavim licem za gore. Severovzhodnik je bril čez mlake in mlakice, čez mokro - zasnežene sledove stopinj, ter jih prestvarjal v ledene skale in skalice — Pred dvoriščem in na vrtu je potihnilo čivkanje šegavih senic, ljubkih ščinkovcev in predrznih vrabcev.

Lovro je odhajal. Ko mu je podala mati tresočo roko z besedami: „Pa na Boga in name nikar ne pozabi!“ — se je streslo tudi njegovo srce, kakor da se je kos materine duše odtrgal in prelil v sinove prsi...

A še bolj ga je vznemirilo, kar mu je povedala sestra, ki ga je spremila po stezici do velike ceste.

„Odkar so te zadnjič obiskali, niso več zdravi ...“

To sicer ni bilo nobeno očitjanje, a tudi senca ni strah, vendar se je otrok prestraši.

In Lovro je ljubil svojo mater še vedno z otroško ljubeznijo.

Ko bi deklet vedelo, da bo brata tako užalostilo to poročilo, gotovo bi molčalo kakor večer...

Kakor ta večer, ki se je na temnih krilih spuščal na belo vasico, kot jastreb na globico...

* * *

Odkar je Sirnikovka — tako namreč je bilo tudi hišno ime — obiskala sina, je preteklo teden dni.

Čakala ga je pred šolskim poslopjem v snegu in mrazu... Ob desni roki ji je visela culica jabolk s hlebčkom domačega kruha; v levici pa je držala velik, obrabljen dežnik. Tega je vedno nosila s seboj.

„Ej človek ne ve, kaj vse mu pošljejo izpod neba ...“

Črna truma dijakov je zašumela preko vrat na prosto.

Po stari sivkasti suknji je ženica takoj spoznala svojega študenta.

Odkritosrčen nasmeh od obeh strani.

Zavila sta po ozkih ulicah „tja za vodo“. Pot za vodo je vodila do Lovrovega stanovanja.

Kako je materi krvavelo srce, ko je videla sina v tej hudi zimi tako slabo oblečenega od glave do nog ... Kako je bil reven! Bleda lica, blede ustnice, blede nosnice ... Modrikasti sijaj oči in modrikasta, nekam otožna poteza pod levim očesom ...

„Moj Bog! Zdravje se mu bo popolnoma izkapljalo“, je žalovala mati na tihem.

Za hišo, kjer je stanoval Lovro, sta postala.

Po kratkem slovesu je krenil sin s culico v hišo, mati pa se je obrnila nazaj, odkoder sta prišla. Zamišljeno je nekaj mrmrala, potem pa je hitreje stopila, kakor da jo je pogнал nov up ...

In hitela je onkraj mesta, kjer je prebivala njena znanka — bogata vdova. Bila je rojena v istem kraju kakor ona, a ne pod isto zvezdo. Iz ubogega kmetskega dekleta je po srečni zakonski zvezi postala bogata mestna gospa. Vendar ni izgubila ponižnosti in prijaznosti iz mladih let.

O tem se je prepričala Sirnikovka vselej, kadar jo je slučajno kje srečala v mestu.

In danes se je zaupno zatekla k njej, h gospe Travnovi.

Našla je gospo v majhni predsobi. Ravno kar je pomaknila brsteče oleandre proti solncu, ki se je s težavo prisililo skozi oblake.

Po običajnih pomenkih je razkrila ubožica gospe pravi namen svojega prihoda. — Sama je nosila take črevlje, ki so škripali od slabosti, ne pa od dobrote — a prosila je za sina. — Sama je imela premrzle, skoraj ozeble roke — a skrbela je za sina. — Sama je zmrzovala v slabi zimski jopici in še slabši zimski veliki ruti — a mraz, ki je moril sina, jo je huje rezal v dušo ...

„Res! Bojim se, da se mu ne bi zdravje povsem izkapljalo“, je končala prošnjo, in posilil jo je suh kašelj ...

Travnova gospa je bila dobrotljiva in mehka, kakor v logu mlada breza; da jo le malce zarežeš v deblo, pa ti izlije iz sebe sladkega soka.

Še kraj dijakovega bivališča je hotela izvedeti in vedela je vse.

Sirnikovka je utolažena odšla ... In od takrat je začutila v prsih bolešno zbadanje. Komaj so jo prinesle noge domov. Krog čela ji je zaplesal glavobol in krvni naval ji je silil proti glavi. . . Pridružila se je mrzlica. Po vseh žilah je čutila neznosno utrujenost.

Drugi dan jo je v prsih nekaj žgalo, rezalo, bodlo in stiskalo. Pritisnil je žlezasti kašelj. Obraz ji je nenavadno rdel, glava je bila omamljena ...

Najbrže je zavladata pljučnica.

A trpela je mirno in potrpežljivo in skrbelo jo je, kaj ko bi sin izvedel, kako je obolela. . . Še sama sebi je hotela prikriti pravi vzrok bolezni.

O materina ljubezen, tebe ne obseže nobena stvar! Celo iz materinega srca vzkipavaš daleč ... daleč, kvišku; široko ... široko, kroginkrog ...

Za kapljico radosti, ki jo izprosiš otroku, rada izpiješ grenki kelih bolečin!

Prej potekó mogočni Savi iztoki in potoki, kakor materini duši viri in studenci neizrazljive, nenadomestljive, neumljive ljubezni ...

* * *

In taka ljubezen je vodila Lovra že od prvega diha njegovega življenja.

Ohranila je mladi duši vero in zaupnost v Boga, molitev in ljubezen. Ohranila mu je dušo in telo ...

Včasih je razmišljal dijak sredi svojih gromovitih „pasjih dni“:

„Čudno, da ne trešči vame usoda z vso sliko ognjenega bliska ... Čudno, da se mi ne utruji gladno in žejno srce!“

In ko se je vračal tisto nedeljo z žalostnega obiska proti mestu se je utrnila z večernega neba svetla zvezda ...

Lovro se je zamislil in skoraj je otresel z duše to razmišljanje — a zažvižgal ni ...

Čez kratko uro je že molil v svojem stanovanju večerno molitev.

Nad njim je priplavala materina ljubezen kakor lahna misel.

Priletela je pogledat, se je li sin zdrav in srečen vrnil. Materi je bila njegova vrnitev

tako pri srcu, da se ji je od skrbi utrnila z očesa solza kakor svetla zvezda z večernega neba.

In misel je videla, da je vse dobro, in šinila je k bolni materi nazaj ... Posušila ji je solzo ter se skrila v kotiček srca, dokler

je zopet kam ne pošlje zvesta materina ljubezen ...

In kadar so angeli Lovrov očenašek „za neznano dobrotnico“ okitili z blagoslovom, komu so ga naklonili: ali Travnovi gospe, ali materi — ali obema? — — —

Bršljan in bodičje.

1.

Ti sam si moj tovariš, duh misleči,
in jaz sem stokrat srečnejši s teboj,
kot bil sem nekoč v družini hrumeči.
Nad mano se prostira senca hoj,
vsa prepojena čvrstega ozona
z nevidno rōko boža obraz moj.
O kaj je meni tukaj carska krona,
in kaj posvetna slava? — Dim lehak,
ki v nič se razgubi iznad poklona!

Pa ni le vonja to, ni rezni zrak,
ni hlad le, ni temà le, ni tišina,
kar vlija v moje prsi čut sladak;
to moč je govorečega spomina:
kaj duša strastna vse trpela je
na svetu zroč tirana in trpina,
kako po zdravju hrepenela je,
zaprta sama s sabo, brez zdravila
čakala smrti grenke vsa vesela je ...
A črna ni zazevala gomila —
Ko je obup do vrha prikipel,
meglà ji svetlo zōro je odkrila.
Misleči duh, glej, tebe sem imel,
ko bil sem svetu celemu sirota,
ko v družbah sem vzdihaval osamel,
ko vsakdo hujše je obsojal pota
mladosti moje, nego Bog in jaz,
utrujen potnik jaz in Bog — dobrota ...
Trpljenje, kje je verni tvoj izraz,
v katerem pristnem govoriš narečji?
Ti govoriš samo: Minil je čas ...
Če bolečini nas proda največji
ob dneh nesrečnih srečnih dni spomin,
v samoti mirni balzam je najmečji
spomin težko prestanih bolečin.

2.

Ha, to ni nič — to pevanje ni nič!
Poslej napeti hočem drugo struno,
pa ne zapeti sladko kakor ptič ...
Dobiti moram si oslovsko runo,
z oslovskim runom doktorski naslov,
potem bom lahko pisal, to in uno.
Kaj méni se areopag duhov,
če kako pevče poje tam zakotno,
da taja src ledeni se okov;
da sodbo si svojí celo nezmotno
brez vseh dokazov in razlogov vseh
tako neuko in tako prvotno

A ne! — Ostanem rajši naj pri tleh!
Ko norec bi se doktorata lotil,
ne pisal bi neumnosti še teh ...
Na višjem stalu bi duha ukrotil,
pero bi strani vrgel iz strahu,
da ne bi kdaj se v svojem spisu zmotil ...
Poglej moža, učenega glasu:
trikrat je doktor, univerze dékan —
zato ljubitelj javnega miru ...
Če kdaj od pevca vendar je usekan,
se spomni le, kako je doktorat
njegov povsod častitljivo izrekan —
in miren se pod noč odpravi spat.

Od takih mož le čakaj, narod mili,
da vek zasije domovini zlat!
Ni zadnji Čop ubegnili trupla sili,
modrostne knjige vedno žroči molj —
še zdaj imamo Čopov v izobilji,
učenih ne tako, a tihih bolj!

Anton Medved.